

er denne, at jo mere Sentimentaliteten nærmer sig til det Blomraadne, desmere bliver den en Fjende af virkelig Godgjørenhed — turde det dog være tilladt at minde om det gamle Ord: „Sit Fædreland stylder man Alt, hvad man kan udrette“, og jeg er overbevist om, at ingen brav Invalid vil, naar man taler til ham om denne Sag, sige Andet end: Jeg gjorde kun min Pligt! Men det er noget Andet, naar man her, for at fremme Sagen, bestandig kommer og taler, som om det var absolute Martyrer, i det Dieblit de kun have handlet som en Fædrelandets Søn bør handle og er forpligtet til at handle. Og her tale vi kun om Invalider, der have faaet deres Saar som pligtmæssige Krigere; der er naturligvis Undtagelser i omvendt Retning, og dem omtaler jeg ikke. Men jeg maa lætte dette positivt og bestemt ved Siden af de andre Udtalelser, at det kan lyde til os hver især og til de unge Mænd med, at det er ikke saadan en himmelfst Gjerning at vove Liv og Blod for Fædrelandet; det er en ganske simpel Borgerpligt, som Enhver af os maa føle og opfylde, uden derfor egentlig at have andet Krav end det samme Velvillighedskrav som Samfundets andre Medlemmer. Jeg tillader mig at stille dette ved Siden af det Andet. Men Et ønsker jeg de Herrer, det er, at de paa rette Sted og paa rette Maade og gennem Negler, vi kunne drøfte, vise deres Velvillie for Invaliderne og ikke sammenbinde dem med en Sag, der maaeste, ja sandsynligvis, kun er Velvillie mod Lotteriagenter for et privat Lotteri under den nuværende Konfurrence; i sin Udførelse er det muligt, at det slet ikke bliver Andet. Jeg kan ikke lide at se en saa vigtig Ting som Hjælp til værdige, uændsede Invalider sat i Forbindelse men denne Sag, saaledes som den nu ligger for.

Sagt: Jeg skal først gjentage, at jeg ikke udtalte mig mod den sidste ærede Lalers Uttringer om Lotterier i Almindelighed, men Sagen er forhandlet saaledes her idag, at der er to Sider af den, som ere dragne frem, og som bør holdes meget skarpt ude fra hinanden. Den ene Side er den, hvad der kan siges mod Lotterier i Almindelighed; men den anden er, hvorvidt vi kunne sige, at vi have gjort for vore Invalider, hvad vi bør, og om vi ikke bør gribe Hver Velvillie, hvor der er Mulighed for at gjøre noget Yderligere for dem. Med Hensyn dertil udtalte det

ærede Medlem sin Forbauselse over, at jeg og andre ærede Lalere, der stillede sig paa samme Standpunkt, ikke forlangt vare fremkomne med positive Forslag til at gjøre Noget for Invaliderne. Jeg vil spørge den ærede Laler og hans Meningsfæller, om de ikke, dersom de havde set, at jeg eller enkelte af de andre Lalere vare fremkomne med positive Forslag, vilde være blevne endnu mere forbausede over, at vi kunde være saa taabelig selvindbilske, at vi skulde tro, at vi vare istand til at gennemføre et saadant Forslag, vi, der ikke staa som Chefer hverken for noget af de store Partier her, eller for de store populære Spørgsmaal, der ved Agitation er gjorte almindelige omkring i Landet. Dersom Invaliderne ikke vare spredte omkring i hele Landets Befolkning, men udgjorde en Samsundsklasse, der var Bærer af en af de store politiske Ideer, som ere gjennemgæretede gennem en Menneskealder her i Landet, saa indestaar jeg for, at ingen Stemme her i Salen havde behøvet at tale for dem, saa havde de nok talt for sig selv. Men Sagen er, at Invaliderne ere et fuldstændig upolitisk Element i Folket, som er saa fuldstændig forsvindende, at det afhænger af aldeles tilfældig Sympathi, om man i en Sag af denne Beskaffenhed kan faae et Flertal med sig. Jeg skal altsaa kun besvare den ærede Lalers forbausede Spørgsmaal til mig dermed, at han ikke vil kunne nævne noget Spørgsmaal, som er bragt frem i denne Sal, hvor man har kunnet støtte Invaliderne, uden at min Stemme har været for det og ogsaa løftet sig derfor, naar jeg kunde antage, at Noget med Velvillie vilde høre derpaa. Det er Alt, hvad jeg har kunnet gjøre, og ogsaa det, jeg for Fremtiden vil gjøre, naar Leiligheden tilbyder sig.

Winther: Jeg skal ikke trække Forhandlingerne langt ud, men det ærede Medlem fra Rolding (Berg) kom med adskillige Udtalelser, som jeg ikke tror, man bør tie til. Da det ikke er mig, der har indbragt Forslaget, skal jeg ikke nærmere tage mig af den besynderlige Uttring, som jeg tror trænger til Berigtigelse, for at den ikke skal være en grov Fornærmelse, nemlig at, naar man talte for denne Sag, talte man til Fordel for Lotteriagenten. Det forekommer mig at være en temmelig nærgaaende Beskyldning; men da det, som sagt, Gudskelov ikke er mig, der har ind-